

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων αριθμούτιες χρόνος
την κλειστήν οικοδομην γην των Παρθενώντων.

Χίλια κι' ένακόσμο πένη,
τά κουνούμε κι' εν ανουνεμίται.

Των δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—απ' εθείας προς έμει.
Συνδρομη γηά κάθε χρόνο—δ κτώ φράγκα είναι μόνο.
Γηά τὰ ξένα όμως μέρα—δέκα φράγκα και' στο χέρι

Είς γνήσιν ήρομεν παντός εθυσόσου τσελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμιοσύ» άναλλιστή
μέ την άνάλογον τιμήν κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Ένάτ' Ιουλίου
μηνός είκοστίου.

Άριθμός ένακόσμο
και Βουλή πνευστίδωα.

Όμάς Ηθολετική
και Σύνταγματική.

Π.— Τό Ρωμαιοκό πώς πάει;

Φ.— Κατ' αυτήν την εβδομάδα

είχαμε, βρε Περικλέτο, Σύνταγματικήν ομάδα,
μ' άλλους λόγους δηλονότι
τέο κόμμα δυνάτο,
που θα κόνη το και το
γηά το κράτος, πατριώτη.

Άπό τότε, Περικλέτο, πούραζαν τόν Δημητράκη
Κυβερνήτης γέ γενή,
λένε κάμποσοι τρανοί
πώς τὰ κείμενα του κράτους έχου καταντήσει ράκη.

Σό, που γηά θεσμούς χαλός
τήν καρδιά σου, παπαδάλα,
μ' ό, τι λέω μη γελός
και δέν είναι πούτε γέλα.

Οί θεσμοί μας, άδελφέ,
κινδυνεύουν τούτ' α φε.
Μέ πληροφοροϋν πολλοί
πώς μέ τό χρυσό μαλλί
κίνδυνος τούς άπειλει.

Μέσα 'στούς παρορυσμούς
πρόσμενες κι' έπο τόν Ράλλη
μέ του κράτους τούς θεσμούς,
Περικλέτο, να τὰ βάλη;

Σό, που χάλια τραγουδός
και τό μουσι σου μαδός,
κι' ό ξηνός ό σανιδας
πρόσμενες Παλατιανός
να γενή πασιφανός;

Τί παράξενο κι' αυτό!.. μου γκινός το κεφάλι,
και δέν 'πίστευα ποτέ,
Περικλέτο μου κουτέ,
πώς θα' δα Παλατιανή τήν ρεπουμπλικα του Ράλλη.

'Στούς θεσμούς, πολλοί μου λένε,
βάλτους ρίγανη, καμύε.
Και τό Σύνταγμα συχώρα
κι' έγινε κουράλι τώρα.

Μά γι' αυτό κι' έγώ 'στό σπήτι
και 'στό κερφεντο κρώω
μάλις είδα κυβερνήτη
τό Ράλληκι τό φουρέζο.

Τώρ' ός μη γελός κανείς
και 'στό Μέλαθρον 'Ιλιου
χύττα τούς έπιφανείς
του συγχρόνου Βασιλείου.

Δεκαπένη μαζευτήκαν
'στού Μελάθρου τό πακέτο,
και τού Μήττου του αγήτσαν
μέ τό μούτρα, Περικλέτο.

Δεκαπέντε χωριστοί,
δεκαπέντε διαλεγμένοι,
δεκαπέντε σεβαστοί
και σκληρῶς ἀδικημένοι.

Ὁ πατήρ μου, ποῦ ποιεῖς,
λυπημένη μὴ κοιμῶς,
ζῶπνα μὲ ζωῆς ἐπιτάδα.

Δεκαπέντ' ἐπιφανεῖς
ἐσημῶθησαν ὄμοι
κι' ἀπετέλεσαν ὁμάδα.

Ἄνεπτέρωσε τὸ στήθος
κι' ἀνεκούφισε τὸ πλῆθος
ἢ διάσημος ὁμάς.

Και σ' ἴσῃς ζέστης τὸν βρασιμῶν
ἀναστήλωσιν θεσμῶν
φρούπόσχεται σ' ἑμάς.

Ἔγμος σ' τὴν δεκαπεντάδα...
τὴν ὁμῶν γονατιστός,
ποῦ θά σῶσῃ τὴν Ἑλλάδα,
τοῦς θεσμούς, τὸ καθεστῶς.

Μὲς σ' τὸ Μέλαθρον τοῦ Σλήμαν,
τῶν ἀρχαίων Ἀτρεϊδῶν,
ἔκου σήμερα τὴν ἴλιαν,
ἰεσημοράγων εὐρακῶν.

Νά ! τὰ μάτχα τῶν γουρλόνων,
κι' ἐντός τούτου τοῦ μελάθρου
κῦτταξέ τους πῶς στηλόνου
τοῦς θεσμούς μας ἐπὶ βάρθρου.

Δύναμις, παιδιὰ, μεγάλη
γὰ τὸς σηκῶσωμε,
τὸν χαντακωμένο Ράλλη
γὰ τὸν χαντακῶσωμε.

Πὰς θεσμοῦ, ὅπου και πάλιν και' αὐτὰς ἐβεθλωθή,
στεκεῖ ντοβρος τῶρα πλέου...
οὕτω πῶς ἀνεστηλωθή
κι' ὁ τῆς Χαιρωναίικς λέου.

Πόλεμος, ἄς κρέξουν ὄλοι, κατὰ τοῦ ξανθοῦ τυράννου,
μὰ κι' ἔμετε, ὅπου πεινῶμε...
μῆτε φύλλος θέλω νάμαι
μὲς σ' τὸν κόρφο, Περικλέτο, τοῦ γνωστοῦ βουμπλικάνου.

Δεῦτε μὲ τοῦς Καραπάνους
δρένωμεν κι' ἔμετε στεράνους
σ' τὸν θεσμῶν τὸ περιβολι
κι' ἄνω ἀγῶμεν τὰς καρδιάς...
μὲς σ' τὸν Σλήμαν μπαινίουν ὄλοι
μὲ συναμοτῶν μανδῶας.

Ἔχουν και ἔαυθαῖς περούικκις ὅπως σ' τὴν Μαντὰμ Ἀγγῶ,
και κυρτιαξέ βαστοῦν κλαδιά,

και δὲν βγάζουν σαμουδιὰ,
ὄρως κάνουν τὸν μογγῶ.

Μὲ τὰ νόγια περπατοῦν
και βράζουν δίχως κρότον...
κῦττα πῶς συναμοτῶν,
ἀλλ' ὕπὲρ τῶν καθεστῶτων.

Και καθέννας ἀπὸ τούτους τὸν ὄρθον τὸν λόγον τέμνων
ἀνυφοὶ τὰ καθεστῶτα...
ὁ δὲ κτήτωρ τῶν μελάθρων, ὁ τοῦπικλην Ἀγαμέμνων,
βγάξει τσὰ και πικῶτα.

Τὶ χαρά μας, τί χαρά,
Περικλέτο βουκαρῶ.
Μὲ κατάνοξιν μεγάλην
στρέφε πρὸς τὸν οὐρανόν...
δισωῶθημεν και πάλιν
ἐκ κινδῶνων προφανῶν.

Χαῖρε σὺ, δεκαπεντάς,
ποῦ γὰρ Σύνταγμα βροντῆς.
Κἂν ἐπιφανεῖς μεγάλοι, κἂν μικροὶ σ' ἀποτελοῦν,
κἂν ὁμάδα σὲ καλοῦν,
εἴτε σύλλογον, ἢ κομμαί,
σ' ἔξυμῶ μὲ χᾶσπον στόμα.

Σέντε μέντε κουπεσίτες,
βρως εἰς τοῦς δεκαπέντε,
και τῶν ἄλλωνῶν μαισίντε.

Π. — Ἐμαθα κι' ἐγὼ πῶς κάποιος τοῦς θεσμούς ἐπακσελεῖ
και γὰρ τοῦτο, Φλοσυλῆ,
μὲ σ' τὰς φλογεράς ἀκτίνας κατὰ κελίοντος ἄλλου
μ' πρὸς σ' τὸ Μέλαθρον Ἰλίου
μόνος μου και μ' ἄλλους στέκω
και κῦττῶ τὸν κύρ' Ἀλέκο,
και τοῦς ἄλλους συναμοτῶς,
τῶν θεσμῶν τοῦς διασῶτας.

Εἰς τοῦ Σλήμαν ἐμπρός, μὴν ἀργήτε,
νὰ σωθοῦν οἱ θεσμοὶ τοῦ κηροῦ...
ὁ Δραγοῦμης γενναίως ἤγειται
τοῦ μαχημοῦ και λεῖρου χοροῦ.

Κ' ὁ Διμηπρίτης παρῶν ἐκεῖ πέρα,
τρῖζουν πόρτικς και κάνουν κρὶ κρὶ,
συναντῶνται μεγάλοι μικροὶ,
κι' εἶναι λαύρας ἡμέρα.

Τὸν δεσπότη κῦττῶ, κατὰ γὰρ,
παγωτὰ νὰ προσφέρῃ και πᾶνους,
και πῆ φοῦρ και πικῶτα και τσᾶγχα
σ' τοῦς κλεινοῦς θεσημοράγους.

Ὁ Δραγοῦμης μὲ χεῖλη θεσμῶ
γὰ τὰ ὄλλια λαλεῖ καθεστῶτα,
ὅταν ἔνας γενναίως ὄμαξ
σ' τὰ πλοσίον πικῶτα.

Μά δὲν εἶχε ξεκάνει τὸ πρῶτο
 κι ἔνας ἄλλος φαγᾶς τοῦ τῷ πῆ...
 δὲν ἐπρόφρασε ρε νὰ τοὺς πῆ,
 κι ἄλλο τούλθε πισιότο.

Εἰσορᾷ Γουναράκης ὁ Νίκος
 διαγθεῖς στὴν Πεντέλη ἀδικίας,
 κι ὁ Λοκρὸς Εὐταζίας προβάλλει,
 ποῦ κι αὐτὸς δὲν χωνεύει τὸν Ράλλη.

Κάτω κάτω καθεὶς λαοπλάνος
 και μοχθεῖτε πρὸς δόξαν ἀτύτως...
 μπαίνει κι ἕνας μακερὸς Καραπάνος,
 κι ἄλλος δεύτερος φθάνει και τρίτος.

Μές' στὸν Σίλμαν ἀπλώνει τὴν κάπα
 ἐκ τριῶν Καραπάνων φρουρᾶ,
 κι ὁ μακρότερος ὄλων, ὁ Κόρπος,
 ποῦ κι αὐτὸς ἀδικήθη σκληρᾶ,
 ἐπὶ πίνακος θέλει τοῦ Ράλλη
 τὸ χρυσὸ και φουρτζῆσο κεφάλι.

Τὴ πολλὰ και θεματὶ διαγῶσις!
 κάθε πρῶτη κοιλιά, Ἰππουργός...
 ὄλοι πρῶτοι καλοῦν' ἐν τοῖς ἰσίοις,
 μὰ δὲν εἶναι κανεὶς ἀρχηγός.

Κι ὁ Σκουζὴς κι ὁ ψιλοὸς Κωνσταντῆς,
 μήτε κι ἄλλοι γυροῦν πρῶτοι,
 κι εἶναι σπένδις και μόνη φροντίς
 ἡ σαβὰ πολιτεία.

Δὲν ποθοῦν ἀρχηγὸ νὰ ψηφίσουν,
 τὸν Δραγοῦμη μονάχα θ' ἀφήσουν
 δραγουμάνοιο εἰς διακ νὰ γέρη
 τῆς ὁμάδος ἐκείνης ἐν γενεῖ.

Ἀντιπρόσωπο μόνον τὸν κάνουν,
 κι ὁ Δραγοῦμης τὸν Μήτσο θὰ κάνη
 νευρικά' στὴ Βουλὴ νὰ τὸν πζάνουν,
 και μὲ πετσηκ πολὺ θὰ τὸν σκάνη.

**Ἔρκας τῆς Ὀμάδος
 τῆς δεκαπεντάβου.**

Ὀρκίζομαι πῶς τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους θὰ τηρῶ
 και μόνος και μετὰ πολλῶν
 πρὸς τῆς πατριδος τὸ καλὸν
 ἐκείνου θὰ φρουρήσω.

Κι ἂν ὁ Ράλλης εἴρηκε πῶς
 μέ' στὴν τόση νοστιμάδα,
 κι ἂν τὸ Στέμμα προσκαλέσῃ
 κάποιον ἀπὸ τὴν ὁμάδα.

Κι ἂν αὐτὸς δὲν δείξη τότε,
 προσφιλεῖ μοι συναμάτια,
 γὰρ θεσμοὺς αὐτοθυσίαν
 και δεχθῆ τὴν ἐξουσίαν.

Κι ἂν αὐτὸς μέ' στὴν νυμφονία τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀπορρέδας
 τοὺς θεσμοὺς κατακυνηγήῃ,
 κι ἂν ἐκ ταύτης τῆς ὁμάδος
 ἀλλὰ Γαλλικὰ τὸ στέρη.